

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 7ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-298/94,

Roquette Frères SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Lestrem (Γαλλία),
εκπροσωπούμενη από τον Jacques Dutat, δικηγόρο Λίλλης,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Arthur
Brautigam και Jan-Peter Hix, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο
Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών
υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad
Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard
Rozet, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον
Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirch-
berg,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμήλων (ΕΕ L 197, σ. 4),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τον Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, την Ρ. Lindh και τον J. L. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Ιουλίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομοθετικό πλαίσιο

- ¹ Ο βασικός κανονισμός του καθεστώτος για την παραγωγή αμύλου γεωμήλων είναι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1766/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ L 181, σ. 21, στο εξής: βασικός κανονισμός), ο οποίος καλύπτει και τα γεώμηλα τα οποία είναι υποκατάστατα των σιτηρών στην παραγωγή αμύλου. Εκτιμώντας ότι ειδικοί περιορισμοί διορθωτικού κυρίως χαρακτήρα στον τομέα του αμύλου δικαιολογούν διορθωτική διάταξη υπέρ αυτού του τομέα, το Συμβούλιο εξέδωσε, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1543/93 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, για τον καθορισμό του ποσού της προμολόγησης που θα πληρωθεί στους παραγωγούς αμύλου γεωμήλων κατά τις περιόδους εμπορίας 1993/94, 1994/95 και 1995/96 (ΕΕ L 154, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 1543/93). Ο κανονισμός αυτός ορίζει,

για την περίοδο εμπορίας 1993/94, ότι τα κράτη μέλη χορηγούν στους παραγωγούς αμύλου γεωμήλων προιμοδότηση ανά τόνο παραγομένου αμύλου. Η ίδια προιμοδότηση ισχύει για τις περιόδους 1994/95 και 1995/96 υπό τον όρον ότι η συνολική παραγωγή αμύλου γεωμήλων δεν υπερβαίνει την ποσότητα του 1,5 εκατομμυρίου τόνου κατά τη μία ή τις δύο προηγούμενες περιόδους εμπορίας.

- 2 Δεδομένου όμως ότι η παραγωγή υπερέβη το 1,5 εκατομμύριο τόνους κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94, το Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 1543/93, εξέδωσε τον τροποποιητικό κανονισμό (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμήλων (ΕΕ L 197, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 1868/94 ή προσβαλλόμενος κανονισμός).

- 3 Στο πλαίσιο του συστήματος ποσοστώσεων, σε κάθε κράτος μέλος που παράγαγε άμυλο γεωμήλων χορηγείται ποσόστωση υπολογιζόμενη με βάση τη μέση ποσότητα του παραχθέντος αμύλου στο εν λόγω κράτος μέλος κατά τις περιόδους εμπορίας 1990/91, 1991/92, 1992/93 και για την οποία χορηγήθηκε προιμοδότηση. Στη Γερμανία, λόγω της μεταβάσεως από το υφιστάμενο στα νέα ομόσπονδα κράτη πριν από την ενοποίηση σύστημα διευθυνόμενης οικονομίας στο σύστημα της οικονομίας της αγοράς, λόγω της συνακόλουθης τροποποίησης των διαρθρώσεων της γεωργικής παραγωγής και των αναγκαίων επενδύσεων, χορηγήθηκε ποσόστωση υπολογισθείσα με βάση τη μέση παραχθείσα ποσότητα κατά την περίοδο εμπορίας 1992/93, στην οποία προστέθηκε συμπληρωματική ποσότητα 90 000 τόνων. Επιπλέον, δημιουργήθηκε ανώτατο αποθεματικό 110 000 τόνων προκειμένου να καλυφθεί η παραγωγή στη Γερμανία από την περίοδο εμπορίας 1996/97, υπό τον όρον ότι η παραγωγή αυτή προέρχεται από επενδύσεις που έγιναν κατά μη αντιστρέψιμο τρόπο πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1994.

- 4 Στα κράτη μέλη εναπόκειται να καταναείμουν τις ποσοστώσεις μεταξύ των βιομηχανιών αμύλου για τις περιόδους εμπορίας 1995/96, 1996/97 και 1997/98. Οι ποσοστώσεις κάθε βιομηχανίας αμύλου χορηγούνται στις βιομηχανίες που έλαβαν προιμοδότηση και υπολογίζονται είτε με βάση τη μέση ποσότητα του

παραχθέντος αμύλου κατά τις περιόδους εμπορίας 1990/91, 1991/92, 1992/93 είτε με βάση την ποσότητα παραχθέντος αμύλου το 1992/93. Κατά τον υπολογισμό των ποσοστώσεων αυτών, τα κράτη μέλη πρέπει επίσης να λάβουν υπόψη τις επενδύσεις που πραγματοποίησαν οι βιομηχανίες αμύλου πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1994 για την παραγωγή αμύλου γεωμήλων.

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- 5 Η προσφεύγουσα Roquette Frères SA έχει στη Γαλλία δύο εργοστάσια παραγωγής αμύλου γεωμήλων. Κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας 1993/94 έλαβε προμοδότηση ανά τόνο παραχθέντος αμύλου σύμφωνα με τον κανονισμό 1543/93. Ως εκ τούτου, είχε επίσης δικαίωμα να της χορηγηθεί ποσόστωση σύμφωνα με το καθεστώς ποσοστώσεων που θέσπισε ο κανονισμός 1868/94.
- 6 Η προσφεύγουσα, εκτιμώντας ότι το καθεστώς εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, άσκησε την παρούσα προσφυγή ζητώντας την ακύρωση του κανονισμού 1868/94 με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Σεπτεμβρίου 1994.
- 7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Νοεμβρίου 1994, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, με την αιτιολογία ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν αφορά ούτε άμεσα ούτε ατομικά την προσφεύγουσα.
- 8 Με τις κατατεθείσες στις 12 Δεκεμβρίου 1994 παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζήτησε την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου.

- 9 Στις 13 Φεβρουαρίου 1995, η Επιτροπή κατέθεσε αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του Συμβουλίου, η οποία έγινε δεκτή με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Απριλίου 1995.
- 10 Το υπόμνημα παρεμβάσεως της Επιτροπής περί του παραδεκτού κατατέθηκε στις 26 Απριλίου 1995.
- 11 Με διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 1995, το τέταρτο τμήμα του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση της ενστάσεως απαραδέκτου με την ουσία της διαφοράς.
- 12 Στις 24 Ιανουαρίου 1996, η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως επί της ουσίας της υποθέσεως.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 14 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 11ης Ιουλίου 1996. Κατ' αυτήν, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι άσκησε επίσης προσφυγή ενώπιον του tribunal administratif d'Amiens ζητώντας την ακύρωση των γαλλικών διαταγμάτων που περιέχουν διατάξεις εκτελέσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, στο πλαίσιο της οποίας κάλεσε το tribunal administratif να εφαρμόσει το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΚ και να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα σχετικό με το κύρος του προσβαλλομένου κανονισμού.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 1868/94·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

16 Το Συμβούλιο, καθού, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη και, επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή, παρεμβαίνουσα, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη και, επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη.

Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

18 Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, πρώτον, από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως, καθόσον δεν υπάρχει αντικειμενική αιτιολογία για την ειδική μεταχείριση της Γερμανίας, και, δεύτερον, από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον η ειδική μεταχείριση της Γερμανίας είναι, τουλάχιστον, υπερβολική.

- 19 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίζονται, κυρίως, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και, επικουρικώς, ότι είναι αβάσιμη.

Επί του παραδεκτού

Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων

- 20 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ούτε άμεσα ούτε ατομικά την προσφεύγουσα.
- 21 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι, για να θεωρηθεί ότι αφορά άμεσα έναν ιδιώτη, οι συνέπειες του προσβαλλομένου κανονισμού πρέπει να απορρέουν αναγκαιώς και αυτομάτως από την πράξη, χωρίς να χρειάζεται μεταγενέστερη και χωριστή απόφαση προερχομένη από κοινοτικό όργανο ή κράτος κατά την ενάσκηση διακριτικής ευχέρειας (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1970, 69/69, Alcan Aluminium Raeren κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 325, και της 6ης Μαρτίου 1979, 92/78, Simmenthal κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 407).
- 22 Συναφώς, το Συμβούλιο τονίζει ότι οι ατομικές ποσοστώσεις δεν προσδιορίζονται απευθείας στον κανονισμό 1868/94, αλλά καθορίζονται από τα κράτη μέλη όταν αυτά επιλέγουν κατά την κρίση τους την εφαρμοστέα περίοδο αναφοράς, και ότι η μία ή η άλλη περίοδος αναφοράς μπορεί να έχει σημαντικές επιπτώσεις στα μεγέθη των ατομικών ποσοστώσεων, κυρίως όταν υπάρχουν σημαντικές μεταβολές των ποσοτήτων που παρήχθησαν κατά την περίοδο που λαμβάνεται υπόψη, πράγμα που συμβαίνει στη Γερμανία.

- 23 Στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο υπενθυμίζει επίσης ότι τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να λαμβάνουν υπόψη «τις επενδύσεις που πραγματοποιήθηκαν από τις βιομηχανίες αμύλου πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1994, από τις οποίες δεν προέκυψε παραγωγή κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς που επέλεξε αυτό το κράτος μέλος» (βλ. άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού).
- 24 Ακολούθως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί πράξη γενικής ισχύος παράγουσα έννομες συνέπειες για όλους τους επιχειρηματίες. Επομένως, δεν πρόκειται για απόφαση εκδοθείσα υπό μορφή κανονισμού κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση λόγω της δυνατότητας προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον είναι βέβαιον ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, οριζομένης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό της τελευταίας (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791, και της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 25). Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με κάθε άλλον επιχειρηματία, ήτοι στην ίδια κατάσταση με όλες τις βιομηχανίες αμύλου που παρήγαγαν άμυλο κατά τη μία ή την άλλη περίοδο αναφοράς. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν θίγει την προσφεύγουσα λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών της ή μιας πραγματικής καταστάσεως που την χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorpiu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20).
- 25 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη, μολονότι εκδόθηκε υπό μορφή κανονισμού, πρέπει εντούτοις να θεωρηθεί ως απόφαση η οποία την αφορά άμεσα και ατομικά· επομένως, δικαιολογεί προσωπικό έννομο συμφέρον που τη νομιμοποιεί ενεργητικά.
- 26 Ως προς την ανάγκη να την αφορά άμεσα η προσβαλλόμενη πράξη, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η διαφορά ανάμεσα στο αποτέλεσμα της εφαρμογής στη Γαλλία της μιας ή της άλλης από τις δύο μεθόδους υπολογισμού που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είναι παρά 0,2 %. Επομένως, δοθέντος ότι η διακριτική ευχέρεια της Γαλλικής Κυβερνήσεως είναι σχεδόν μηδενική, η εκτέλεση σε εθνικό επίπεδο θα πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει χαρακτήρα απολύτως αυτόματο (βλ., ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 669).

- 27 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η διάταξη του προσβαλλομένου κανονισμού, σύμφωνα με την οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι επενδύσεις που πραγματοποιήθηκαν πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1994, δεν επηρεάζει τον προσδιορισμό των ατομικών ποσοτώσεων στη Γαλλία, διότι οι γαλλικές βιομηχανίες αμύλου δεν έχουν πραγματοποιήσει καμιά επένδυση.
- 28 Ακολουθώντας, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός την αφορά ατομικά. Υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει εφαρμογή σε περιορισμένο αριθμό καθορισμένων επιχειρήσεων, των οποίων η ιδιαίτερη κατάσταση επηρέασε το περιεχόμενο του κανονισμού, δοθέντος ότι η χορηγηθείσα ποσόστωση υπολογίζεται σε συνάρτηση με τις ποσότητες που έχουν παραχθεί κατά τα τελευταία έτη. Επομένως, έχει μια «ξεχωριστή ιδιότητα», καθόσον την ίδια ιδιότητα έχει μόνον ένας πολύ περιορισμένος αριθμός επιχειρήσεων, και «η πραγματική κατάσταση που τη χαρακτηρίζει» είναι ότι παράγαγε ποσότητα πριμοδοτηθέντος αμύλου κατά τις τελευταίες περιόδους εμπορίας (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και της 18ης Νοεμβρίου 1975, 100/74, CAM κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 427, καθώς και τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 7ης Δεκεμβρίου 1988, 138/88, Flourez κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6393, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, C-225/91 R, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5823, και της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Apsaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573).
- 29 Η Επιτροπή παρατηρεί καταρχάς ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε από το Συμβούλιο με σκοπό τον έλεγχο της αυξήσεως της παραγωγής αμύλου γεωμύλων η οποία είχε υπερβεί, κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94, το προηγούμενος ορισθέν όριο του 1,5 εκατομμυρίου τόνων. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η πράξη αυτή έχει κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί απόφαση ληφθείσα υπό μορφή κανονισμού, καθόσον συνιστά, έναντι της αντικειμενικώς διαμορφωθείσας και μη αμφισβητούμενης καταστάσεως της αγοράς, το μέτρο ελέγχου που ο κοινοτικός νομοθέτης έκρινε ως το καταλληλότερο. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι αυτό το μέτρο ελέγχου απευθύνεται γενικά και αφηρημένα σε κατηγορίες προσώπων που ορίζονται σε συνάρτηση με την αντικειμενική τους ιδιότητα ως βιομηχανιών αμύλου, παραγωγών αμύλου από γεώμηλα.
- 30 Η Επιτροπή απορρίπτει κατόπιν το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η προσβαλλόμενη πράξη την αφορά ατομικά, επειδή ανήκει σε κλειστό κύκλο επιχειρήσεων των οποίων η ιδιαίτερη κατάσταση επηρέασε το περιεχόμενο της προσβαλλομένης πράξεως.

- 31 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διαπίστωση ενός κύκλου ενδιαφερομένων προσώπων δεν έχει σημασία για την επίλυση του ζητήματος αν η προσβαλλομένη πράξη αφορά ή δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, αλλά σημασία έχει μάλλον η αντικειμενικότητα και η διάρκεια ισχύος του επίμαχου κανονισμού. Συναφώς, η Επιτροπή αναφέρεται στη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση λόγω της δυνατότητας προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον είναι βέβαιον ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, οριζομένης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό της τελευταίας (βλ. προμνησθείσα απόφαση *Zuckerfabrik Watenstedt* κατά Συμβουλίου).
- 32 Η Επιτροπή προσθέτει ότι χρειάζεται επιπλέον αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των όσων γνωρίζει το κοινοτικό όργανο για την κατάσταση της προσφεύγουσας και του ληφθέντος μέτρου (βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Van Gerven σχετικά με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, *Abertal* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3177, και C-264/91, *Abertal* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3265).
- 33 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή επικαλείται επίσης το ότι, στις προμνησθείσες αποφάσεις *Abertal* κατά Επιτροπής και *Abertal* κατά Συμβουλίου, στην προμνησθείσα διάταξη *Arnaut* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, καθώς και στις διατάξεις της 21ης Ιουνίου 1993, οι οποίες εκδόθηκαν στις υποθέσεις τις σχετικές με τις μπανάνες (βλ. διάταξη C-257/93, *Van Parijs* κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3335), το Δικαστήριο έκρινε τις προσφυγές απαράδεκτες, αφού διαπίστωσε ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις έχουν εφαρμογή σε αντικειμενικά οριζόμενες καταστάσεις και συνεπάγονται έννομες συνέπειες ως προς όλες τις κατηγορίες προσώπων που προβλέπονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, μολοντί οι προσφεύγουσες ισχυρίζονταν ότι αποτελούσαν κλειστό κύκλο επιχειρήσεων. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε το παραμικρό στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η κατάστασή της ελήφθη οπωσδήποτε υπόψη κατά τον χρόνο εκδόσεως της επίδικης πράξεως ούτε ότι υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της ιδιάζουσας καταστάσεως της προσφεύγουσας και της εν λόγω πράξεως.
- 34 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε — ουδέ καν προσκόμισε το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο — ότι βρισκόταν σε ορισμένη κατάσταση ειδικώς προστατευομένη την οποία έθιξε η προσβαλλομένη πράξη ούτε ότι η οικονομική της δραστηριότητα θα διαταρασσόταν σοβαρά εξαιτίας της προμνησθείσας πράξεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 35 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και έχει εκδοθεί υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι, ιδίως, να εμποδίζει τα κοινοτικά όργανα να αποκλείουν, με την απλή επιλογή της μορφής του κανονισμού, τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν προσφυγή κατ' αποφάσεως που τους αφορά άμεσα και ατομικά και να διασαφηνίσει έτσι ότι η επιλογή της μορφής δεν μπορεί να μεταβάλλει τη φύση μιας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187).
- 36 Το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη έκταση εφαρμογής της οικείας πράξεως, εξετάζοντας τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως και, ειδικότερα, τα έννομα αποτελέσματα που αποσκοπεί να παράγει ή πράγματι παρήγαγε (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz και Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 7, και διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocame κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33).
- 37 Εντούτοις, δεν αποκλείεται μια διάταξη, η οποία, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα, να μπορεί να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, αν το θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της αποφάσεως (βλ., παραδείγματος χάριν, τις αποφάσεις Plaumann κατά Επιτροπής, όπ.π., σ. 942, και Codorniu κατά Συμβουλίου, όπ.π., σκέψεις 19 έως 20, καθώς και τη διάταξη Asocame κατά Συμβουλίου, όπ.π., σκέψη 43).
- 38 Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εμφανίζει κανένα στοιχείο με βάση το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί απόφαση εκδοθείσα υπό μορφή κανονισμού. Συγκεκριμένα, έχει συνταχθεί με γενικούς

και αφηρημένους όρους και έχει εφαρμογή σε όλα τα κράτη μέλη, χωρίς να λαμβάνει καθόλου υπόψη την κατάσταση των μεμονωμένων παραγωγών. Σκοπός του είναι η διαχείριση όλης της κοινοτικής βιομηχανίας που παράγει άμυλο γεωμήλων, πράγμα που καθίσταται φανερό από το γεγονός ότι τα ληφθέντα μέτρα έχουν προβλεφθεί με τον κανονισμό 1543/93 ο οποίος ορίζει ότι, σε περίπτωση όπου η παραγωγή της βιομηχανίας άμυλου στο σύνολό της υπερβεί το 1,5 εκατομμύριο τόνους, το Συμβούλιο αποφασίζει για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν (βλ. ανωτέρω σκέψεις 1 έως 4).

39 Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς ορισθείσες καταστάσεις και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι μιας κατηγορίας προσώπων η οποία καθορίζεται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο.

40 Πρέπει να σημειωθεί ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται από το γεγονός ότι το σύστημα που θέσπισε ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνεπάγεται ιδιαίτερη μεταχείριση της Γερμανίας, δοθέντος ότι αυτή η ιδιαίτερη μεταχείριση αποτελεί στην πραγματικότητα μέρος του γενικού σκοπού του εν λόγω κανονισμού και, επομένως, δεν συνδέεται με τις ιδιαιτερότητες των προσώπων που θίγονται από τη διαφορετική μεταχείριση.

41 Ως προς το επιχείρημα ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός «αφορά ατομικά» την προσφεύγουσα, επειδή έχει εφαρμογή σε περιορισμένο αριθμό συγκεκριμένων επιχειρήσεων των οποίων η ιδιαίτερη κατάσταση επηρέασε το περιεχόμενο του προαναφερθέντος κανονισμού, πρέπει να σημειωθεί ότι το γεγονός και μόνον ότι ένας επιχειρηματίας συμμετέχει σε κλειστό κύκλο επιχειρηματιών, στον οποίο κανένα πρόσωπο δεν θα μπορούσε να προστεθεί κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού, δεν αρκεί, αυτό καθαυτό, για να πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά τον επιχειρηματία αυτόν (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1994, T-489/93, Unifruit Hellas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1201, σκέψη 25, και της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψεις 63 έως 65).

42 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, η γενική ισχύς και, επομένως, η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν τίθενται υπό αμφισβήτηση λόγω της δυνατότητας προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον είναι βέβαιον ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει αντικει-

μενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, οριζομένης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό της τελευταίας (βλ., παραδείγματος χάριν, απόφαση Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, όπ.π., σ. 605 και 606, διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48, και απόφαση Weber κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 64).

- 43 Στην προκειμένη όμως περίπτωση η προσφεύγουσα θίγεται ακριβώς από τις εν λόγω διατάξεις με βάση μια κατάσταση η οποία έχει αντικειμενικώς προσδιοριστεί από τον προσβαλλόμενο κανονισμό σε σχέση με τον σκοπό του τελευταίου. Συγκεκριμένα, μολοντί ο αριθμός των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών είναι περιορισμένος, αυτό οφείλεται στη φύση του συστήματος που θεσπίζει ο κανονισμός αυτός, δηλαδή τη χορήγηση κοινοτικής υποστηρίξεως, μέσω των κρατών μελών, στις βιομηχανίες αμύλου οι οποίες έχουν τύχει των ευεργετημάτων των προηγούμενων κοινοτικών μέτρων. Συναφώς, πρέπει επιπλέον να σημειωθεί, όπως παρατήρησε το Συμβούλιο κατά την προφορική διαδικασία, ότι μια τέτοια κατάσταση δεν αποτελεί εξαίρεση στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής.
- 44 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα βρίσκεται σε ακριβώς όμοια κατάσταση με κάθε άλλη βιομηχανία αμύλου η οποία παρήγαγε ποσότητα αμύλου κατά τις περιόδους εμπορίας 1990 έως 1993 και για την οποία έλαβε προμολογία. Επομένως, καμιά ξεχωριστή ιδιότητα ή πραγματική κατάσταση δεν χαρακτηρίζει την προσφεύγουσα σε σχέση με τις άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.
- 45 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, δοθέντος ότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε ενώπιον των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων τα γαλλικά διατάγματα με τα οποία της χορηγήθηκε η ατομική της ποσόστωση κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1868/94 (βλ. ανωτέρω σκέψη 14), η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα, ενδεχομένως, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα βάσει του άρθρου 177, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', της Συνθήκης, στο πλαίσιο του οποίου το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται ως προς το κύρος και την ερμηνεία των πράξεων των οργάνων της Κοινότητας.
- 46 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν ο κανονισμός αυτός αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

Επί των δικαστικών εξόδων

47 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί, εκτός από τα δικά της έξοδα, στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου. Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή, παρεμβαίνουσα στη δίκη, θα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου.
- 3) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Lenaerts

Lindh

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts